

— Да живѣе буквoвaтa дѣска, гoспoдинѣ Караормановѣ! извика весело Черното.

Караормановѣ извади изѣ джеба си нова кутия папирoси и спокойнo прoдyмa:

— Черно, червиво си въ устата, ама видишѣ, че азѣ карезѣ не гоня; дори и не се сѣрдя, като ме тѣй злѣчно нападашѣ. Не обичашѣ ли една цигарка?

На Черното очитѣ свѣтнаха; той изгледа Караорманова въ рѣцѣтѣ и възкликна:

— Браво, Караормановѣ, да живѣйшѣ! сѣ тебе — вѣченѣ компромисѣ. А бе отдѣ за богатѣ?

— Зимай, че не питай!

— А бе, да не бѣдешѣ ги открадналѣ?

— Протестирамѣ горешо и се кѣлня въ честѣта си — най-скѣпното нѣщо за менѣ на тоя свѣтѣ. На, заповѣдай! Ама да земешѣ само една, та да има и за другаритѣ и за по-дѣлго врѣме.

Черното, мѣлчаливѣ, взе кутията и я отвори. Тя се оказа праздна, и той веднага я запопрати на земята и изкрѣщѣ:

— Караормановѣ, ти си маскара!

— Черно, не се сѣрди! И моето сѣрдце трепна тѣй силно, когато я намѣрихѣ на пѣтя. Въ минутата помислихѣ си, че Богѣ ми я праща, но, когато я отворихѣ — o голѣмо разочарование! o земна суета!...

— Хѣшлакѣ!

Черното се смѣлча, пакѣ слѣдѣ малко проговори:

— Бай Милѣ! ами ти какво си се привилѣ, като праматарско ендазе?

— Какво да правя, гoспoдинѣ Стефане? моята работа — и тѣй, и тѣй — все е нафиле! се намѣси и бай Милѣ да отклони другадѣ разговора, защо си напустнахѣ занаята? Отѣ кундураджилѣка, ако не течеше, капѣше. Толкова години наредѣ, слава Богу, се поминувахѣ и безѣ пара не остахѣ. Ами сега? Нуждая се за единѣ левѣ, а петолевка не сѣмѣ видѣлѣ отпрѣди 2—3 мѣсеца. Пакѣ сѣмѣ зарѣзалѣ кѣща, стара майка, жена, дѣца, та се скитамѣ тукѣ-тамѣ. Разтуряхѣ дюкяна — двама калфи имахѣ — напуснаха ме мюшеритѣ, халатѣтѣ ми се разнесе и вереситѣ пропаднаха! За васѣ, — лесно,